

σημεία, ἐπειδὴ ἡ κόμη τοῦ εἶναι τρισηγίστη, θέλει ψάψει ἴσως τὴν γῆν ἐν διευθύνεται πρὸς αὐτήν. Καὶ τῷ ὄντι ἡ κόμη τοῦ κομήτου τούτου εἶναι διπλασία, ὡς νομίζεται, τῆς ἀποστάσεως ταύτης, τοῦτέστιν 20,000,000. ἔχομεν ὁμῶς πρῶχειρον γεγονός ν' ἀντιτάξωμεν.

» Κατὰ τὸ 1819 ἀπαρατήρητος εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλανητικὸν ἡμῶν σύστημα κομήτης μέγας, ὃν οὐδεὶς τῶν ἀστρονόμων εἶδεν ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας, διότι ἀνέτειλε καὶ ἔδωκε συγχρόνως μετ' τὸν ἥλιον. Ὅτε ὁμῶς μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀπεμακρύνθη, οἱ ἀστρονόμοι παρατήρησαν ὅτι ἡ τρισηγίστη αὐτοῦ κόμη εἶχεν ἀναμφιβόλως περικαλύφει καὶ προσεγγίσει τὸν πλανήτην μας, χωρὶς οἱ τοῦτον οἰκοῦντες νὰ αἰσθανθῶσι τι.

» Τελευτῶντες δὲ προσθέσωμεν ὅτι ὁ προμηνύσας ὡς ἡμέραν ὠρισμένην τῆς ἐμφάνισεως τοῦ κομήτου τὴν 1 Ἰουνίου εἶναι καὶ δι' αὐτὸ τοῦτου ἔξοχος ἀγύρτης. Διότι ὅτε τὴν δευτέραν φορὰν τὸ 1556 ἐφάνη ὁ κομήτης οὗτος, οἱ ἀστρονόμοι δὲν ἠκολούθησαν καλῶς τὴν πορείαν καὶ τὴν τροχίαν ἣν διαγράφει· διὸ σήμερον οὐδεὶς τῶν ἀστρονόμων ἤξεύρει πότε ἀκριβῶς θέλομεν εἶδει αὐτόν, ἀλλὰ κατὰ τὰς εἰκασίας τῶν ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τοῦ 1857 μέχρι τοῦ 1860. »

ΑΣΙΑΤΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ. (*)

—οεεεεεε—

Ἄρχων τις Μουχαμετανὸς ἠγόρασε παῖδα καὶ παιδίσκην ἐν τῇ ἀνθρωπαγορᾷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ὁ μὲν παῖς ἦτο ἐκ Γεωργίας, ἡ δὲ παιδίσκη ἐκ Κιρκασίας, ἀμφοτέρωι ἐξαισίου κάλλους, μόλις ὑπὸ ῥάκη καλυπτόμενα· ἀποτίσας δὲ τὸ ἀργύριον τοῦ τιμήματος ἔλαβε τὰ ὄνια καὶ ἀπήγαγεν αὐτὰ εἰς τὰ ἴδια. Καὶ ἐκεῖ τὴν μὲν παιδίσκην ἐν τοῖς γυναικείοις δώμασι, πρὸς λοῦσιν καὶ παντοίαν διακόσμησιν, ταῖς θαλαμηπόλοις παραδίδους, παρήγαγεν ὅπως καὶ χορῶ καὶ μουσικῇ καὶ γράμμασιν, ὡς εἴθισται, αὐτὴν ἐκπαιδεύσῃ· τὸν δὲ παῖδα εἰς τὰ ἴδια δώματα τηρήσας, ἐξεπαίδευσεν ὁ ἴδιος πρὸς τε τὴν θρησκείαν, τὰ γράμματα καὶ τὴν ποίησιν, διότι ἐκ τῶν διακεκριμένων ποιητῶν ἐτύγγανεν ὢν ὁ ἄρχων.

Ἐν βραχεὶ οὖν ὁ παῖς ἀνκνυσσόμενος τὸν νοῦν, πολλὰν ἔδειξε καὶ αὐτὸς ποιητικὴν φαντασίαν (ὅπερ τὸν ἄρχοντα ἐχαροποίησεν εἰς ἄκρον), καὶ ἐξηκούργει καὶ ἐμουσοῦργει θυμάρτια, τὰ δὲ ποιήματα αὐτοῦ ἐμπρτύρουν θερμὴν καρδίαν· ὁ δ' ἄρχων καὶ οἱ φίλοι τοῦ πρὸς οὗς ἐπεδείκνυε καὶ τὸν παῖδα καὶ τὰ ἔργα τοῦ παιδὸς, ἐθαύμαζον ἰδίως τὸ ὕ-

ψος καὶ τὸ σφοδρὸν πάθος ὅπερ ἐξέρραζεν ἡ ποίησις τοῦ.

Ἄλλ' οὐδ' ἡ παιδίσκη καθυπέρτασε τοῦ παιδὸς ἐν τῷ γυναικωνίτῃ, πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ καὶ ἀρίστη κατὰ κράτος κιθαρῳδός, ἔψαλλε μετ' ἀμιμήτου γλυκύτητος· καὶ ὅτε κατ' ἰδίαν προτίμηται, ἐτόνιζεν ἐπὶ τῆς κιθάρης τὰ ποιητικὰ ῥήματα τοῦ Χουρσίτ (οὕτως ἐκάλεισεν ὁ ἄρχων τὸν παῖδα), τὰ στέρνα τῆς παιδίσκης ὑψοῦντο καὶ κατέπιπτον ὡς τὸ ἀδιάρρηκτον τῆς θαλάσσης κύμα, οἱ δὲ φθόγγοι ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐξήρχοντο τοσούτῳ σπαραξικάρδιοι, ὥστε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἄρχοντος καὶ τῶν περιστώτων ἀκούσια τὰ δάκρυα ἐστάλαζον τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου! Μόνου τοῦ Χουρσίτ οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ πτεγνοὶ καὶ φλογεροὶ ἠτένιζον τὸ παραπέτασμα ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἡ παιδίσκη Τιργιάρ ἔψαλλε. Καὶ ὁ ἄρχων, τὴν μὲν παιδίσκην ὡς ἀνεκτίμητον ἐρύλασσε θησαυρὸν, τὸν δὲ Χουρσίτ, ὡς φίλτατον αὐτοῦ τέκνον ἠγάπα.

Ἄλλ' ἐν Κωνσταντινουπόλει τότε, ἴσως δὲ καὶ τῶρα, ὅσον ὁ θησαυρὸς μέγας, τόσον καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἀποστερήσεως μεγάλητος!

Ὁ σουλτάνος, μαθὼν τῆς ὀρχίας παιδίσκης τὴν ὑπαρξίν, ἐτίμησε τὸν ἄρχοντα ζητήσας αὐτὴν εἰς τὰ ἀνάκτορα. Καὶ εὐθὺς οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ ἔδραμον συγχέροντες αὐτόν ἐπὶ τῷ δαίτηματι τῆς σουλτανικῆς εὐνοίας· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἄσμενος καὶ ἀσθμαίνων περιτρέχων τὰς αἰθούσας, συνήθριζε πᾶν ὠραῖον καὶ πολύτιμον πρὸς προίκισιν τῆς παιδίσκης. Ἄλλ' ὅτε ἐκραζε τὸν Χουρσίτ καὶ παρήγαγεν αὐτῷ σύνθεσιν ποιηματίου δωρητηρίου πρὸς τὸν σουλτάνον, ὁ Χουρσίτ πεσὼν πρὸ τῶν ποδῶν εἶπεν· «Ὁ Κύριέ μου! ἀπὸ ἀνδραποδίου κατέστησάς με ἄνθρωπον, ἀνύψωσάς με υἱόν σου· ἐπεθύμουν νὰ ζῶ ὅπως διὰ παντοτεινῆς εὐγνωμοσύνης γηροκομήσω τὴν ἀγαθὴν καρδίαν σου. » Ἄλλ' ὁ Θεὸς ὁ μόνος Κύριος τοῦ παντός ὥρισε, αὐτῆς ψυχῆς ἀποχωρούσης, τὸ σῶμα νὰ μεταβιβῇ εἰς τὸν χοῦν. »

Μάτην ὁ ἄρχων ἐγείρας τὴν παῖδα ἐζήτησε τοῦ μυστηριώδους λόγου τὴν ἐξήγησιν· ὁ νέος ἔμενεν ἄρωνος, καὶ ὁ ἄρχων ἀπέδωκε τὰ λεγόμενα εἰς τὴν νεανικὴν ἐιερθεῖστον καὶ ποιητικὴν φαντασίαν τοῦ Χουρσίτ· ἐπεφυλάχθη δὲ ἵνα χαροποιήσῃ αὐτόν μετὰ τὴν τύρβην, διδάσκων καὶ ἐξηγῶν πῶς προσεδόκα πολλὰ καὶ ποικίλα ἀγαθὰ ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, δηλαδὴ ἐκ τῆς εἰς τὰ ἀνάκτορα εἰσαγωγῆς τῆς Τιργιάρ.

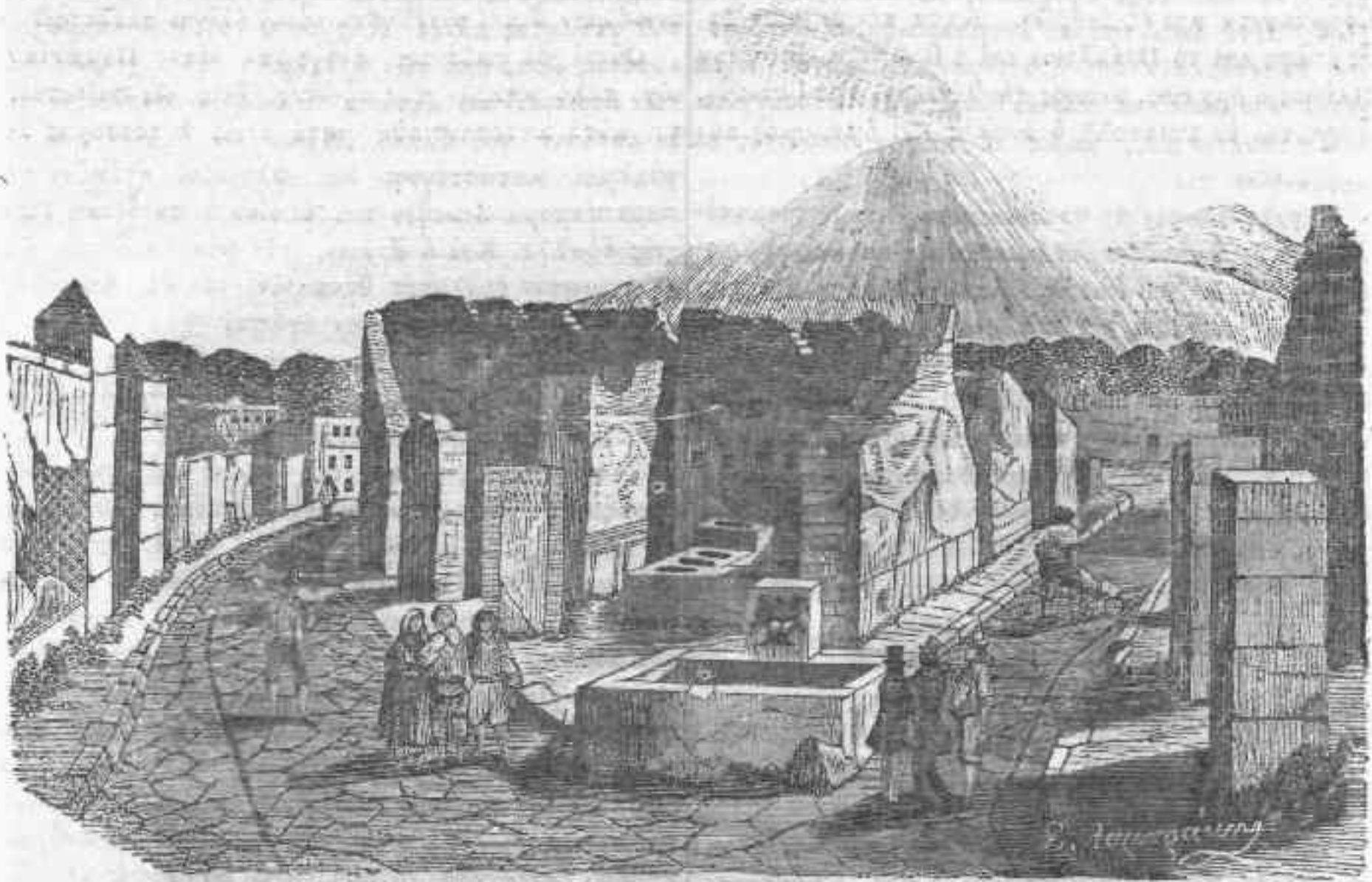
Ἄλλ' ἡ καρδία τοῦ Χουρσίτ δὲν ἦτο καρδία διεφθαρμένου αὐλακόλακος, καὶ ἄθολον ἔτι τὸ Γεωργικὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ ἔρρεεν· οὐχ ἦττον ἢ θηλυπρεπὴς ἐν τοῖς δώμασι τοῦ Γεωρκομάνου ἄρχοντος ἀντροπὴ τοῦ παιδὸς, εἶχεν ἤδη ἀφαιρέσει πᾶν αἰσθημα ἀποστασίας, ἔστω καὶ διὰ λόγου, δι' ὃ τὸ σφοδρὸν αὐτοῦ πάθος ὅλον ἐν βυθῷ τῆς καρδίας κατὰπέμψας, ἐκατέρησε μέχρι τῆς ὑστάτης ὥρας.

Τὴν δ' ἐπιοῦσαν ὅτε τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἄρχοντος, ἄρματα χρυσοστόλιστα φέ-

(*) Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ἔγραψεν τουρκικτὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς Τιργιάρ, ζώσης ἔτι, καὶ μεταφράσθη κατὰ λέξιν ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Σ. Χ. ἐκ δὲ καὶ περίεργον ἐκαστόν τὸ ὑποῖον ἴσως δημοσιεύσωμεν.

ροντα θεραπεινίδας καὶ ὑπὸ εὐνούχων συνοδευόμενα, ἔφθασαν ἐκ τῶν ἀνακτόρων πρὸς παραλαβὴν τῆς ὥρκιας Τιργιάρ. Τότε καὶ ὁ ἄρχων καὶ πᾶσα ἡ ἀνέκρᾳξε· θεραπεῖα ἔφεραν τὴν παιδίσκην καταστόλιτον καὶ παρέδωκαν αὐτὴν καὶ τὰ πλούσια δῶρα τῷ ἀρχι-ευνούχῳ. Τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην φανεῖς καὶ ὁ

Χουρσίτ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου καὶ δακτυλοδεικτῆ-
σας τὸ ἄρμα ἐν ᾧ ἡ παιδίσκη, μετὰ γοερᾶς φωνῆς
ἀνέκραξε·
«Τίς εἶδε ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος φεύγουσαν;
οὐδέ τι αὐτὴν! ψυχὴ μου εἶναι ἡ φεύγουσα!»
Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἄπνους κατέπεσεν ὁ Χουρσίτ.

Ἐρείπια Πομπηίας.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΠΟΜΠΗΙΑΣ.

—οοο—

Πολλὰ βεβίως τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαίας τέχνης διετήρησεν ἡμῖν ὁ χρόνος, καὶ τῶν πλείστων τὴν σωτηρίαν ὀφείλομεν εἰς τὴν γῆν, ἥτις ἐκρυψε ταῦτα ἐντὸς τῆς εὐεργετικῆς τῆς ἀγκάλης. Πάντων ὅμως αὐτῶν τὸ περιεργότατον, οὐχὶ κυρίως διὰ τὴν τέχνην, ἀλλὰ διὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ἀκεραιότητα, εἶναι ἡ πόλις Πομπηία· διότι ἐπὶ δεκαοκτὼ ἑκατονταετηρίδας διετηρήθη ὁλοσχερῆς ὑπὸ τὴν κόνιν τῶν ἡφαιστειῶν ἥτις κατεκάλυψεν αὐτήν, καὶ ἐξεγερθεῖσα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐκ τοῦ πολυχρονίου αὐτῆς ὕπνου, ἀνέλαμψε φαιδρὰ καὶ εὐθυμος ὅπως ἐπὶ τῶν πρώτων ἡμερῶν, ὑπὸ τὸ πανίλαρον ὄμμα τῆς Παρθενόνης. Μετὰ τὸ τέλος τῆς μακρᾶς ταύτης νυκτὸς, ὁ ἥλιος ἐθέρμανε καὶ αὖθις τὰς πλάκας τῶν ἀγορῶν καὶ τὰς στήλας τῶν οἰκοδομῶν τῆς. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην πᾶς τις δύ-

ναται νὰ εἰσέλθῃ σήμερον, νὰ διατρέξῃ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας, νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ναοὺς, τὰ θέατρα καὶ τὰ ἐργαστήρια, νὰ πατήσῃ τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας τοῦ δεῖναι Πομπηίου, οὗτι νος τὸ ὄνομα προγράφεται ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς, νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ἀπόκεντρα καὶ ἀπόκρυφα μέρη, καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὰς γραφὰς καὶ τὰ ἀγάλματά της. Κατὰ τὰς παραδόξους τι-
όντι ταύτας ἐπισκέψεις τὸ ἐνδοτὸς ἐξαφανίζεται ἐνώπιον τοῦ παρελθόντος, αἱ ἀναμνήσεις ἐπικρατοῦσι δεσποτικῶς, καὶ νομίζεις ὅτι εἶσαι σύγχρονος τῶν Ἡλινίων καὶ τοῦ Τακίτου. Τοιαύτη μάλιστα εἶναι ἡ μαγεία ἡ κατακυριεύουσα τὰς αἰσθήσεις σου, ὥστε σπουδάζεις νὰ ἐπισκεφθῇς τὴν πόλιν ὅσον τάχιον φοβούμενος μὴ ἐπανεέλθωσιν οἱ κάτοικοί της.

Ἡ Πομπηία, ἀπέχουσα 14 μὲν χιλιόμετρα τῆς Νεαπόλεως, 7 δὲ κατ' εὐθείαν γραμμὴν τοῦ Βε-
σουβίου, ἔκειτο παρὰ τὴν θάλασσαν ἐπὶ ὑψώματος σχηματισθέντος ἐξ ἀρχαίων ὑλῶν ἡφαιστειῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἔπαθε πολλάκις ὑπὸ σεισμῶν. Ὁ Σενέκας ποιεῖται μνείαν τοῦ σεισμοῦ ὃς